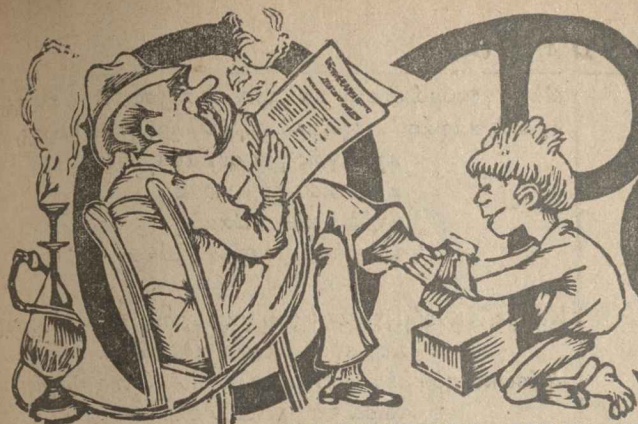

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὕρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅπως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α καὶ σ τ ὸ χ ἔ ρ ι .

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
ἐστὴν κλεινὴν ἐδρεῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτὼ καὶ ἐνῆκός,α,
νέα δράσις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Αὐγουστος, ἐννέα,
πλάσις κεχηναία.

Χίλια πέντε καὶ σαράντα,
καὶ εὐτυχία κατὰ πάντα.

Καὶ τὰ Πατριαρχικὰ λίαν πατριωτικά.

Τῆς καὶ ποῦ δ'ἀλέξαν νὰ θέλουν ἄρον ἄρον
Πατριαρχείας ἀλλαγὴ
τώρα, ποῦ χαίρ' ἡ σκλάβα γῆ,
καὶ λυσσώδεστοι λυσοῦν οἱ λύκοι τῶν Βουλγάρων.

Κύττα καὶ ποῦ δ'ἀλέξαν γιὰ πόλεμο καμπόσοι
τώρα, ποῦ πρέπει δύναμις ἀγάπης νὰ δεσπόσῃ,
καὶ νὰ μὴν εἶναι λαϊκὸς κανεὶς καὶ ρασοφόρος,
ποῦ διχονοίας μέσα του νὰ μαίνεται Ἐωσφόρος.

Κάθε σκληρὸς ἡμέρωσε καὶ ἀνήμερος σατράπης
καὶ ἀκόμη ρασσοφόρα μας μουγκρίζουνε λειοντάρια...
σὲ γάμο τοὺς ἐκάλεσαν πανεθνικῆς ἀγάπης
καὶ αὐτοὶ τὸν γάμο παραιτοῦν καὶ πᾶνε γιὰ πουρνάρια.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ Νεοτούρκα παχουλῆ.

Μὲς'στῆς Πόλις τὸ Τσαρσί
χάσκω μόνος μου, βουδάλι,
ὅταν ἔξαφνα καρσί
μὲ Χανούμισσα προβάλλει.

Τὴν θωρῶ καὶ μὲ θωρεῖ,
καὶ γιγασμάκι δὲν φορεῖ.
Εὐρωπαϊκὰ ντυμένη
κάθεται χαριτωμένη.

Τάσπρα τῆς γοδάκια δείχνει
καὶ ματιαῖς μὲ λαύρα εἰχνει.
ἔχει μέσα τῆς σεβντᾶ,
καὶ μοῦ λέει: γκελ μπουρντά,
νὰ μοῦ πῆς καὶ νὰ σοῦ πῶ
πῶς τὸ Σύνταγμα ἄγαπῶ.

Σὺ κυρά μου, τῆς'μιλῶ, δὲν μοῦ φαίνεσαι σὰν πρῶτα,
σὺ δὲν εἶσαι πιά Χανούμ μὲ τὰ νέα καθεστῶτα.

Εἶσαι Συνταγματική,
τρέχεις ἀπ'ἐδῶ καὶ ἐκεῖ,
καὶ μὴν ποτε σὲ κάθε μέρος
νὰ πηγαίνῃς ἐλευθέρως.

Ποῦ τὸ πρῶτο σαμπαῖ; ποῦ μὲ πάθος ἀμανές;
θέλγητρα δὲν ἔχει τώρα,
καὶ εἶσαι μία Μανταφιόρα
σὰν τῆς ἄλλαις τῆς κοιναῖς.

Τώρα θέλεις τὰ καλὰ βίου Συνταγματικοῦ,
τώρα φούστεις, τώρα φλόγγοι,
καὶ γιὰρὲ παθητικοῦ
δὲν μᾶς συγκινοῦν οἱ φθόγγοι.

Ποῦ τὰ πρῶτα τὰ ντιδάνια;
ποῦ τὰ πρῶτα τὰ λιθάνια
τῶν εὐνούχων τῶν ἐγκρίτων;

Πᾶν οἱ χρόνοι: σὰς ἐκείνοι
καὶ δὲ σεβντᾶς καὶ τὸ γιγασμάκι
φλογερῶν ἐρωτοκρίτων.

Τὴν ἄν' ἔχῃς μαῦρα μάτια, τὴν ἄν' ἔχῃς γαλανά,
φερετῆς σὰν δὲν φορῆς,
νὰ μαγεύσῃς δὲν μὴν ποτε
μὲ τὰ λοῦσα τὰ κοινά.

Τώρα μέσα σὲ σοκάκια καὶ σ'ἐμπορικὰ γυρίζεις
σὰν κυρά τῶν Ἀθηνῶν,
τώρα τρέχεις καὶ σφυρίζεις
τὴν Μπόεμ καὶ τὴν Μανῶν.

Τώρα πλέον ἐλευθέρως
εἰς τοὺς δρόμους λακρεντί,
ὁ κοινὸς τῶν ἄλλων ἔρωτος,
φλέρτζι, ζούρ-φίξ, ἀπρέ-μιντί.

Πού καφάσι; πού κι'όντας
νωχελείας τρυφηλῆς;
διοιον σήμερ' ἀπαντᾷς
γὰ τὸ Σύνταγμα μιλῆς.

Ὁ Χανούμ τοῦ Χαρεμιού, τώρα πλέον γιὰ ν' ἀρέσῃς
πρέπει τὸν Ντολμά-Μπαζὲ γιὰ καπέλο νὰ φορέσῃς.
Τώρα πιά λεμβοδρομίας κι' ἱππασίας καὶ μυτιλάρδα
κι' ἀσπροκόκκινη κονκάρδα
κι' αὐτοκίνητα καὶ βάρδα.

Τώρα κολουμητική,
τίρ-πιζόν, γυμναστική,
σὺν τῆς ἄλλαις τῆς τσακίστρας.

Κι' ἴσως ἴσως καμμιὰ μέρα
νὰ σᾶς δώσῃς κι' ἐκεῖ πέρα
στῆς Ἀθήνας τῆς κονίστρας.

Τώρα θάσαι μορφωμένη, φάμ ντὲ λέτρ, σοφή, λογία,
διαδήλωσι θὰ κάνῃς γιὰ νὰ ρίχνῃς ὕπουργεῖα,
καὶ ζωσμένη διὰ ξίφους
τὸ ποδάρι θὰ πατῇς,
καὶ δικαίωμα γιὰ ψήφους
ἐπιμόνωσ θ' ἀπαιτῇς.

Θάσαι σωφραζέτ τῆς Λόντρας, θάσαι μιὰ κυρία Φράγκα,
κι' ἐλευθέρᾳ μοσχομάγκα.
ἴσως καὶ διπλωματίας νὰ φορέσῃς τρικαντά...
ὅπως πρὶν γιὰ βροῦμ δὲν θάσαι καὶ γυναῖκα τοῦ σεβντά,
καὶ κανεῖς δὲν θὰ στενάζῃ
γιὰ τὸ φανερό σου νάζι.

Τώρα λέγε γιὰ Κουβέρνα,
τώρα τρέχε' στὴν ταβέρνα,
τώρα πίνε, τώρα κέρνα,
κι' ἔχε κρασσοκατανύξεις,
καὶ τὰ φλογερά σου στέρνα
πρὸς ἀγῶνας νὰ τάνωξῃς.

Σήμερα, χανούμ κυρά,
χάνεις χάδια τρυφερά
καὶ τὴν πρώτη γυναίκα.

Μεσ' ὅτων ἐκλογῶν τοὺς σάλους
σὺν κι' ἐμένα, σὺν τοὺς ἄλλους,
θὰ μυρίζῃς βαρβατίλα.

Δὲν θὰ φθίνῃς σκλαδωμένη,
καὶ με σκλάβαις καὶ με δούλαις
σιγαλὰ δὲν θὰ μιλῇς.

Πλὴν, Χανούμ χαριτωμένη,
μοναχὰ τῆς ἀναγούλαις
τῶν ἀνδρῶν θὰ προκαλῇς.

Ἀξίζει νὰ χαρῇς καὶ σὺ καὶ ζήτω ν' ἀλαλάξῃς,
ἀλλ' ὅμως με τὸ καθεστὼς καὶ σὺ νὰ μὴν ἀλλάξῃς.
Ἐξύμνει με χαρὰς φιλιὰ
καινούργια καθεστῶτα,
ἐν τούτοις μένε' στὰ παληά,
στὰ πάτρια τὰ πρῶτα.

Με τὸ γιασμάκι σὺν καὶ πρὶν τὸ πρόσωπον νὰ σάει
κι' ἀπὸ καφάσι ν' τροπαλὰ τὴν ἀλλαγὴν νὰ βλέπῃς
κι' Ἀγὰς γιὰ σὲν ἄς τραγουδῇ:
κάνε, κουζούμ, νισάφι,
μὴδὲ καλέμι Σααδῇ
τὸ ντέρτι μου δὲν γράφει.

Κρύψε, Χανούμ, τὰ δρό σου γκιόζ, τοὺς φωτεινοὺς ἀντί
ποὺ τοὺς ὕμνοισιν μαριόλαι...
πρόσωπα, ποὺ δὲν τὰ δόλεψε κι' ὁ δίσκος τῆς ἡμέρας,
τώρα τὰ βλέπουν ὅλοι.

Τὸ γιασμάκι νὰ κρατῇς,
ἀλλαγῆς καὶ σὺ μὴν κάμῃς,
κι' ἄς τὸ λέγῃ κι' ὁ Κατῆς
κι' ὁ σοφὸς Σεχουλισλάμης.

Χανούμ, στήθε
στὰ πρὶν ἦθη...
μάθε τοὺς θεσμοὺς φαρσί.

Ὅμως μπράτσα
σὺν μπουγάτσα
μὴν τὰ δείχνῃς στὸ Τσαρσί.

Ἀμάν, κουζούμ, ποὺ σ' ἐξυμνεῖ καὶ Φασουλὴ καλέμ...
πολὺ σαχλὸ μοῦ φαίνεται Χανούμ χωρὶς χαρέμι.
Σ' αὐτὸ κλεισμένη κύτταξε τὸ Σύνταγμα ἀπ' ἐκεῖ,
ἔχε κι' εὐνούχους γύρω σου χωρὶς σεβντά γιανκίν...
πρέπει νὰ ζοῦν εἰς τὸν ντουνιά κι' εὐνούχοι μερικὴ,
ἀλλέως εἶναι κίνδυνος νὰ μὴν παραπληθύνῃ.

Ἡ ποίησις τοῦ Χαρεμιού δὲν πρέπει νὰ χαθῇ,
μέσ' ἀπ' αὐτὸ ρητόρευσε περὶ πολιτευμάτων,
μέσ' ἀπὸ τοῦτο σκόρπιζε με νόημα βαθύ
τὸ πνεῦμα τὸ ζωοποιὸν τῶν νέων Συναγμάτων.

Μὴν τρέχῃς με ποδήλατο, μ' ὠτομομπίλ, με σοῦστα,
καὶ μὴν ἀλλάξῃς φορεσιὰ,
γιατὶ θὰ γίνῃς σιχασιὰ...
ποτέ δὲν πάει σὲ Χανούμ ὁ φραμπαλᾶς κι' ἡ φοῦστα.

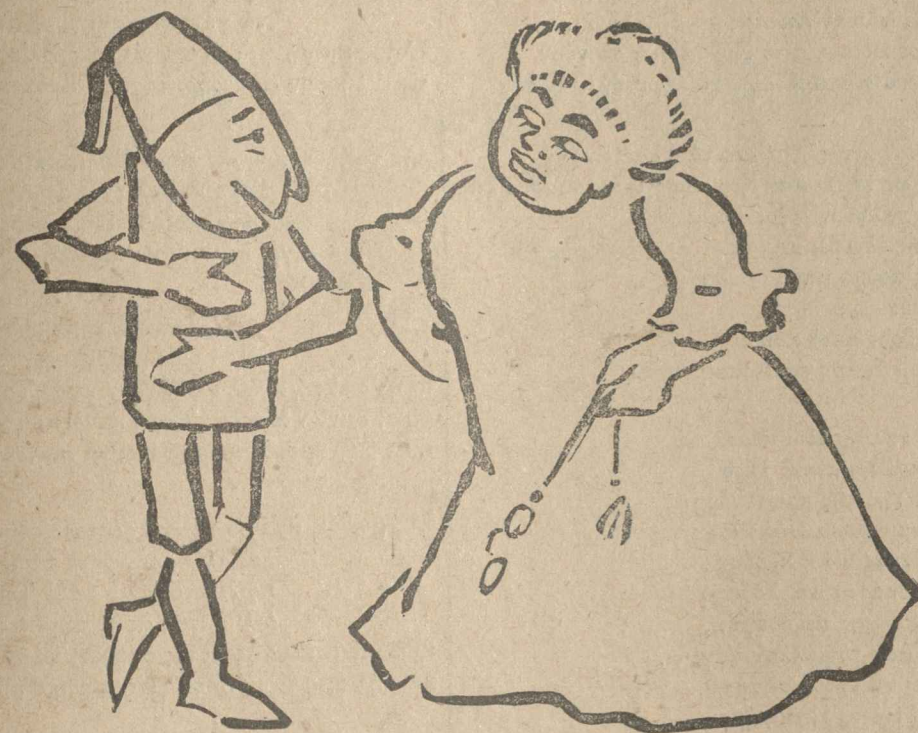
Ὅχι, ρόδο δροσερό,
μὴν ποθῇς καὶ σὺ χορὸ,
πόκερ, μπριτς, καὶ σουαρέ.

Βλέπε μας κρυφὰ κρυφὰ
κι' ἀπλωμένη στὸν σοφὰ
τρέλλαινε μας με γιανέ.

Γιὰ τῆς ξέναις τῆς κυράδες
νὰ μὴ δίνῃς μπὲς παράδες,
τὴν κακὴ ψυχρὴ των φλάσκα.

Νάσαι πάντα στὰ σωστά σου
καὶ ποτὲ μεσ' ὅτ' ὄντα σου
μὴ δεχθῇς καμμιὰ μάσκα.

Μὴ καθόλου φαντασίαις,
καὶ γὰ τῆς χειραφεσίαις
μὴ σκοτίζεσαι, μὴ σκάνῃς.

Μεῖνε πάντα λατρευτὴ
καὶ μὴν τρέχῃς με κουτί
τὴν φιλάνθρωπὴ νὰ κάνῃς.

Ἄκου δίχως νὰ γελᾷς
σωτηρίους συμβουλὰς,
κι' ὅπως πρὶν γλυκοκοιμήσου.

Δώσε φάσκελα' στὴ μόδα
πρὶν χαθοῦν, Χανούμ, τὰ ρόδα,
κι' ἡ μεγάλη δύναμίς σου.

**Δὲν μπορεῖς ἀλλοιῶς νὰ κάμῃς,
τῶπε κι' ὁ Σεχουλισλάμης.**

Ἐμπορεῖ τὸ φέσι τώρα κάθε Τοῦρκος νὰ τὸ βγάλῃ
καὶ καστόρι νὰ φορέσῃ καὶ ρεπούμπλικα τοῦ Ράλλη.

Κι' ἡ Χανούμισσαις μποροῦν
τὴν ζωὴ των νὰ χαροῦν,
κι' ἀπ' τὸ σπῆτι των νὰ βγαίνουν
καὶ σὲ κέντρα νὰ πηγαίνουν.

Ἐξω παστρικά κουμάσια,
κάτω φέσια καὶ καφάσια.
Δὲν μπορεῖς ἀλλοιῶς νὰ κάμῃς...
τῶπε κι' ὁ Σεχουλισλάμης.

Ὅπως δὴ ποτε κι' ἂν δράσῃ
δὲν μ' ἄρῃσει, δὲν μ' ἄρῃσει
μὰ Τουρκία δίχως φέσι
καὶ Σταμποῦλ χωρὶς καφάσι.

Ἦθη νέα, κόσμος νέος,
ποῦ τὸν βλέπει κεχηναῖος
καὶ καθέννας Ἀθηναῖος.

Νέα σήμερον Τουρκία προσπαθεῖ νὰ σβύσῃ χρέη
ποὺ τῆς ἄφησαν κορέοι,
γλάροι, βδέλλαις, ἀρουραῖοι.

Τοῦ κλεινοῦ Γιλδίζ τὸν Θρόνο
τριγυρίζοντας συχνὰ
εἶχαν φάει τὰ ψαχνὰ
κι' ἔμειναν κοκκάλαις μόνο,
καὶ με τούταις, ὅπως ξέρεις, δὲν μπορεῖς φαῖ νὰ κάμῃς...
τῶπε κι' ὁ Σεχουλισλάμης.

Νέα τώρα τοὺς Βουλγάρους τοὺς ἐπρόσβαλε μανία
κι' ὁλοένα καραβάνια φθάνουν στὴ Μακεδονία
με σκοπὸ νὰ κάνουν ρεῦμα
γιὰ τῶν ἐκλογῶν τὸν χρόνον...
τώρα δράσαι με τὸ πνεῦμα
κι' ὅχι μ' ἄρματα καὶ φόνον.

Ἐφαγαν τὰ λυσσακά των, πάνε κι' ἔρχονται τρεχάτοι,
πλὴν οἱ Ροῦμ θὰ θριαμβεύσουν μοναχὰ με τὸ ραχάτι.
Ξαπλωμένοι με τσιμποῦκ
θὰ προκόψουνε τσαπούκ,
καὶ θὰ δοῦν κι' αὐτοὶ χαῖρι
μόνο με τὸ πανηγύρι.

Τοὺς ἀρκεῖ νὰ προσκυνοῦν
κυβερνήτας καὶ ταγούς,
φθάνει νὰ χειροτονοῦν
κάθε τόσο στρατηγούς.

Φθάνει πάντα νὰ τορνεύουν τῆς γλωσσίσαις των' στὸν τὸρνο
καὶ τὸν σβέρκο των νὰ βγάξουν
κι' ὅλο νὰ ζητωκραυγάζουν,
καὶ τοὺς στόλους των νὰ στέλλουν' στὸ Τουλών καὶ στὴ Λιβέρ-
βο.

Φθάνει νάλθουν, Περικλέτο, και πολλοί τῶν Ἀθηναίων
τὸν ἀέρα των νά πάρουν ὅτῃν Ἐπτάλοφῃ τὴν Πόλιν,
κι' εὐφραδῶς νά ρητορεύουν γιὰ τὸ Σύνταγμα τὸ νέον
και νά κόψουνε λουλούδια τοῦ Γιλδίζ τὸ περιδόλι.

Φθάνει νάλθουν ἐδῶ πέρα τῆς Ἀθήνας τὰ βλαμάκια
νά δοῦν Τούρκους δίχως φέσια και Χανούμ χωρὶς γιασμάκια.

Φθάνει νάλθουν ἴγιοι Ροῦμ
κι' ἐκ τῆς ἐλευθέρας γῆς
νά τοὺς ποῦμε μπουγιουρούμ,
και μεθόδους ἐκλογῆς
νά διδάξουν μετὰ κύρους
ὅσας φυλὰς τὰς πρωτοπείρους.

Φθάνει νάλθῃς ἐδῶ πέρα
και σὺ, κάθαρμα και λέρα
τῆς κλεινῆς τῆς πρωτευούσης,
γιὰ Σύνταγματα ν' ἀκούσης
και παιᾶνας ν' ἀνακρούσης
και πατόκορφα νά λούσης
κάθ' ἑχθρό μας πεζεδέγκη,
και γιὰ μᾶς τὸ μέλλον φέγγει.
Τῶπε κι' ὁ Σεχουλισλάμης,
μᾶς τὸ λένε κι' αἱ Δυνάμεις.

Τάδε τῶρα τροχουδᾷ κι' ὁ σοφὸς Ἐμπουλχουδᾷ.

Τάδε λέγει, Περικλέτο, κι' ἀστρολόγος διαβασμένος
μέσ' στή φυλακὴ κλεισμένος.

Μακαρίζετε τοὺς Ροῦμ, ποῦναι μιὰ φυλὴ μεγάλη
και γι' αὐτοὺς δουλεύουν ἄλλοι.
Αὐτοκράτωρ δὲν ὑπάρχει και σκηπτοῦχος Ἡγεμὼν,
ποῦ δὲν εἶναι συγγενὴς των και προστάτης κηδεμῶν.

Μακαρίζετε τὸν Ροῦμ, ποῦναι μόνῃ του δουλειὰ
τὸ χουζοῦρ κι' ἡ τεμπελιά.
Και σὰν εἶναι ντίπ ἀχμάκης, και σὰν εἶναι ντίπ τεμπέλης,
τότε θέλεις και δὲν θέλεις
σοῦρχεται νά τὸν συνδράμῃς...
τῶπε κι' ὁ Σεχουλισλάμης.

Τάδε λέγει κατ' αὐτὰς
και διάσημος Σοφτᾶς.
Μακαρίζετε τοὺς Ροῦμ ποῦχουν Κόντε και Ραλλάκι,
ποῦ διψοῦν ἐφημερίδας,
και θαρρεῖς τὸ κοκκαλάκι
πῶς κρατοῦν τῆς νυκτερίδας.

Και καθεὶς στεφάνους πλέκων
γίνεται κι' ἐκὼν κι' ἀέκων
πρῶτος φίλος των και βλάμης...
τῶπε κι' ὁ Σεχουλισλάμης.

Μακαρίζετε τοὺς Ροῦμ, ποῦχουν θησαυροὺς σὸ χέρι
και ληστὰς ἐπικηρύττουν με χαλαῖς και χάχανα...
μακαρίζετε τοὺς Ροῦμ, ποῦχουν μπόλικο πιπέρι
κι' ἀπὸ τοῦτο κάθε τόσο βάζουν και στὰ λάχανα.

Ἄς κοπιᾶσουν μέσ' στήν Πέλι κι' Ἀθηναῖοι πατριῶται
νά γενοῦν πανηγυριῶται.

Ἄς κοπιᾶσῃ κι' ὁ Κορφιᾶτης κι' ὁ Σιμβουλοῦ μαζὶ
νά φιλήσουν Νεοτούρκους, τὸν Ἐνβέρ, τὸν Νιαζί.

Ἄς ξαπλώσουν και στῆς Πόλεις τὰ μεγάλα καφεῖνα
Γερουσίαι Ζαχαράτων,
και κρατοῦντες τὰ νεφρά των
μέ τὸ Σύνταγμ' ἄς κοιμοῦνται και με τὴν Μακεδονία.

Ἄς ἔλθουν κηφηναρῖα
νά τὸ ρίξουνε βαρειά,
πλὴν και ρήτορες ἄς ἔλθουν κι' ἄλλ' ἀγριοκάτσια
τῶν κλεινῶν ἱσοτεφάνων γιὰ νά παίξουν μπάτσια,
κι' οἱ διάσημοι Σκουμπραῖοι νά ριχτοῦν στὰ πλάτσια.

Ἄς μυρίσῃ κι' ἐδῶ πέρα ληστοφυγοδίκων βούρκος,
και τὸ κόκκινο τὸ φέσι,
ποῦ θὰ βγάλλῃ κάθε Τούρκος,
ὁ Ρωμηὸς ἄς τὸ φορέσῃ,
κι' ἄντε μπακαλοῦμ ἄς σκούζῃ κάθε τῶν Ρωμηῶν ἀντί,
και γιὰ σᾶς τὸ μέλλον εἶναι... τῶπε κι' ὁ Σεχουλισλάμης.

Τάδε λέγει, Περικλέτο, και πολύξερὸς Δερβίσης:
ἄς μὴν παύσουν διαχύσεις
κι' ἐκδηλώσεις σὰς θερμαί,
σοῦρτα φέρτα κι' ἐκδρομαί,
και πιστεύετε σ' ἐμέ.
ποῦ σκιάς ἐπικαλοῦμαι κάθε πάππου σας και μάμμη,
πῶς γιὰ σᾶς τὸ μέλλον εἶναι... τῶπε κι' ὁ Σεχουλισλάμης.

Ἄς γεμίσῃ κι' ἕνα κι' ἄλλο τῆς Σταμποῦλ τεμπελχανῆ
μέ Ρωμηὸς συγχρόνους μόνο,
και σᾶς λέω με τὸν χρόνο
πῶς ὁ διάβολος θὰ πάρῃ τῶν Βουλγάρων τὸν γονεῖ.

ὦχ! ἄμάν, παιδιὰ, κι' ἄς φέξῃ... πανηγύρι και κραυγὴ
γιασασῇ, χαῖρ-δλά,
και τὸν γαῖδαρό σας πάλι
τὸν ἐδέσατε καλά.

Ἄς τρομάξουν τοὺς βαρβάρους
τὰ πολλὰ σας γιατροσόφια,
και γελάτε με Βουλγάρους,
ὅπου φεύγουν ἀπ' τὴν Σόφια,

Γιὰ σᾶς ἔγινε μονάχα και τὸ Σύνταγμα τὸ νέον
κι' ἔμειναν ἐχθροὶ σας τόσοι με τὸ στόμα κεχνητόν.
Στέκει σήμερα φρουρός σας κι' ὁ Τσαούσης κι' ὁ Νιζάμης...
ἔχετε μεγάλη τύχη... τῶπε κι' ὁ Σεχουλισλάμης.

Και καμπόταις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ λόγιος ὁ Μύλλερ, τέκνον τῆς Ὀλλανδίας,
και κάτοχος μεγάλῃς και κλασικῆς παιδείας,
ἐξέδωκεν εἰς τόμον ἐκ τῶν ὠραιοτάτων
ἀρίστας μεταφράσεις παντοίων ποιημάτων
ἀρχαίων τε και νέων τοῦ κόσμου ποιητῶν,
ἀσκήμων, διασκήμων, κοσσύφων, ἀετῶν.